

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Μικρόν Ἀπόδειπνον.

(Ἀρχή μέχρι τοῦ «Ἄξιόν ἐστι...» Σελίς 204-212).
Κανών. (Τοῦ Ἀκαθίστου. Σελίς 224227).

ΤΡΙΤΗ ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ.

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ὑμῖν
τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας
γαστρος, καὶ φυλάξας ταύτην, ὡσπερ ἦν, ἄφθορον,
ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν,
βοῶντες:

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, χαῖρε, τὸ
στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα, χαῖρε,
τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται
πιστοί, χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ
σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις,
χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις, χαῖρε,
πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολή τῶν γυμνῶν παρρησίας, χαῖρε,
στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου,

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Μικρὸ Ἀπόδειπνο.

(Ἀρχὴ ἕως τὸ «Ἄξιόν ἐστι...» Σελίδα 204-212).
Κανόνας. (Τοῦ Ἀκαθίστου. Σελίδα 219227).

ΤΡΙΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ.

Ἐδειξε νέα κτίση, ἐμφανίζοντάς την ὁ Κτίστης, σ' ἐμᾶς,
πού δημιουργηθήκαμε ἀπ' αὐτόν, ἀφοῦ βλάστησε ἀπὸ κοιλιά
χωρὶς πείρα ἀνδρός, καὶ τὴν φύλαξε ἄφθορη, ὅπως ἦταν,
ὥστε βλέποντας τὸ θαῦμα, νὰ τὴν ὑμνήσουμε φωνάζοντας:

Χαῖρε ἐσὺ τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε τὸ στεφάνι τῆς
ἐγκρατείας.

Χαῖρε ἐσὺ πού λάμπεις καὶ προεικονίζεις τὸ φῶς τῆς
Ἀναστάσεως· χαῖρε ἐσὺ πού προβάλλεις γιὰ μίμηση τὴ ζωὴ
τῶν Ἀγγέλων.

Χαῖρε δένδρο μέ τούς λαμπρούς καὶ γλυκοὺς καρπούς,
ἀπὸ τὸ ὁποῖο τρέφονται οἱ πιστοί· χαῖρε δένδρο βαθύσκιο,
ἀπὸ τὸ ὁποῖο σκεπάζονται πολλοί.

Χαῖρε, Ἐσὺ πού φέρνεις στά σπλάχνα σου ὁδηγὸ γι'
αὐτούς πού πλανῶνται· χαῖρε ἐσὺ πού γεννᾷς λυτρωτὴ γιὰ
τούς αἰχμαλώτους.

Χαῖρε θερμὴ παράκληση πρὸς τὸν δίκαιο Κριτὴ· χαῖρε
συγχώρηση γιὰ πολλούς πού σφάλλουν.

Χαῖρε στολή, αὐτῶν πού εἶναι γυμνοὶ ἀπὸ θάρρους· χαῖρε
στοργὴ πού νικᾷς κάθε πόθο.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη.

Βλέποντας παράξενη γέννηση, ἅς ἀποξενωθοῦμε ἀπὸ

τόν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες, διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς Αὐτῶ βοῶντας:

Ἀλληλούια.

Ὁλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος; συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε; καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου ἀκουούσης ταῦτα:

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα; χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα; χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ· χαῖρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτὸ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαῖρε, δι' ἧς ἠνοιχθη Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλείς τῆς Χριστοῦ βασιλείας, χαῖρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰώνιων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον, τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως:

τόν κόσμο μεταθέτοντας τὸ νοῦ μας στὸν οὐρανό· Διότι γι' αὐτό ὁ ὑψιστος Θεὸς φάνηκε στή γῆ ὡς ταπεινὸς ἄνθρωπος, θέλοντας νὰ προσελκύσει στοῦ ὕψος, αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν:

Ἀλληλούια.

Ὁλόκληρος βρισκόταν στή γῆ, καὶ δέν ἀπουσίαζε καθόλου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Θεοῦ· διότι ἔγινε συγκατάβαση (κάθοδος) θεϊκή, καὶ ὄχι μετακίνηση τοπική, καὶ γέννηση ἀπὸ Παρθένο κατεχόμενη ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ ὁποία ἀκούει τὰ ἐξῆς:

Χαῖρε ὁ χῶρος τοῦ ἀχώρητου Θεοῦ· χαῖρε θύρα τοῦ σεβάσμιου μυστηρίου.

Χαῖρε κήρυγμα ποὺ προκαλεῖ ἀμφιβολίες στοὺς ἀπίστους· χαῖρε καύχημα τῶν πιστῶν, ποὺ δέν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίες.

Χαῖρε ὄχημα πανάγιο, αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπάνω στὰ Χερουβίμ· χαῖρε οἶκημα πανάριστο, αὐτοῦ ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἐπάνω στὰ Σεραφίμ.

Χαῖρε ἐσύ ποὺ ὀδήγησες τὰ ἀντίθετα στοῦ ἴδιο σημείου· χαῖρε ἐσύ ποὺ συνδυάζεις τὴν παρθενία καὶ τὴ μητρότητα.

Χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας καταλύθηκε ἡ παράβασή μας· χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας ἀνοιχθηκε ὁ Παράδεισος.

Χαῖρε τὸ κλειδί τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε ἐλπίδα τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτη.

Ὁλη ἡ φύση τῶν Ἀγγέλων ἀπόρησε μέ τὸ μέγα ἔργο τῆς ἐνανθρωπήσεώς σου· διότι αὐτόν, ποὺ ὡς Θεὸς εἶναι ἀπλησίαστος, τὸν ἔβλεπε ὡς ἄνθρωπο προσιτό (εὐκολοπλησίαστο) σὲ ὅλους, νὰ ζεῖ μαζί μας, καὶ νὰ ἀκούει

Ἀλληλούια.

Ῥήτορας πολυφθόγγους ὡς ἰχθύας ἀφώνους ὀρῶμεν ἐπὶ σοί, Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τὸ πῶς καὶ Παρθένος μένεις καὶ τεκεῖν ἰσχυσας; ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν:

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον, χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα; χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί; χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· Χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελόντων σωθῆναι; χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον ὁ τῶν ὄλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον ἀντεπάγγελτος ἦλθε, καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει:

Ἀλληλούια.

«Τῇ Ὑπερμάχῳ...». (Σελίς 227).

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου.

ἀπὸ ὅλους τὸ ἐξῆς:

Ἀλληλούια.

Ῥήτορες πολύφωνους ὡς ἄφωνα ψάρια τοὺς βλέπουμε μπροστά σου, Θεοτόκε· διότι βρίσκονται σέ ἀμηχανία νά ποῦν, τὸ πῶς καὶ μένεις Παρθένος καὶ μπόρεσες νά γεννήσεις· Ἐμεῖς ὁμῶς θαυμάζοντας τὸ μυστήριον φωνάζουμε μέ πίστη:

Χαῖρε δοχεῖο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε ταμεῖο τῆς προνοίας του.

Χαῖρε ἐσύ πού ἀποδεικνύεις ὡς ἀσόφους τοὺς φιλοσόφους· χαῖρε ἐσύ, πού ἀποδεικνύεις τοὺς τεχνῖτες τοῦ λόγου, στερημένους ἀπὸ λογική.

Χαῖρε διότι κατήντησαν ἀνόητοι οἱ ἱκανοὶ συζητητές· χαῖρε γιατί μαράθηκαν οἱ δημιουργοὶ τῶν μύθων.

Χαῖρε ἐσύ πού διαλύεις τοὺς περίπλοκους λόγους τῶν Ἀθηναίων· χαῖρε ἐσύ πού γεμίζεις τὰ δίχτυα τῶν ψαράδων.

Χαῖρε ἐσύ πού μᾶς ἀνασύρεις ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀγνοίας· χαῖρε ἐσύ πού φωτίζεις πολλοὺς μέ γνώση.

Χαῖρε πλοῖο αὐτῶν πού θέλουν νά σωθοῦ· χαῖρε λιμάνι τῶν θαλασσοπόρων τῆς ζωῆς.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη.

Θέλοντας νά σώσει τὸν κόσμο αὐτός πού διακόσμησε (στόλισε) τὰ πάντα, ἦλθε πρὸς αὐτόν αὐτόκλητος (ἀπὸ μόνος του)· καὶ ἐνῶ ἦταν Ποιμένας (ἄρχοντας) ὡς Θεός, γιὰ χάρη μας φάνηκε ἄνθρωπος· ὁὖν ἐμεῖς· διότι ἀφοῦ κάλεσε μέ τὸ ὅμοιο (τὸν ἑαυτό του) τὸ ὅμοιο, (ἐμᾶς), ὡς Θεὸς ἀκούει:

Ἀλληλούια.

«Τῇ Ὑπερμάχῳ...». (Σελίδα 227).

Τρισάγιο. Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου.

(Σελίς 212-217).

Σελίδα 212-217).